

Ukázka 1 Jednou tě najdu - Ilmentur

Následující dva dny měla Parsa pocit, že se její život obrátil naruby. Připadala si jako princezna. Dostala nádhernou hnědku z nejlepšího chovu ohnivých nogaimských koní. I když její otec choval na statku dobré koně, na podobném ještě neseděla. Dostala s Gilou vlastní stan a k němu dva sloužící. Jediné, co v karavaně plné mužů nebylo k dispozici, byly slavnostní ženské šaty. To však napravila Gila, když ze svého tlumoku vítězoslavně vytáhla Hazirův dar z khaspirského hedvábí, který měla Parsa na sobě jen jednou, při návštěvě u Arstana Nehriho. Když se do nich večer oblékla, aby navštívila stan Kersama Eghyana, okouzila v něm nejen Kersama samotného, ale i všechny ostatní velmože jeho doprovodu. Všichni se jí začali dvořit a během dne vyhledávali její společnost. Jí však byla nejpříjemnější společnost toho mladého ashanského válečníka, který ji přivezl ke karavaně na svém koni. Velmi brzy zjistila, že má v karavaně neobyčejné postavení. Kersam s ním mluvil a jednal jako rovný s rovným a z útržkovitých poznámek ostatních členů Kersamova doprovodu se dozvěděla, že býval vyslancem na královském dvoře v Anshaaru a stal se blízkým rádcem samotného nogaimského shaadara. Ekram se však choval naprosto přirozeně, jako by si své postavení nepřipouštěl. Navíc měl kolem sebe auru nějakého tajemství a hluboké bolesti, i když se obojí snažil skrývat.

Parsa ráda uvítala jeho společnost, když se k ní cestou občas připojil. Vyhovovalo jí to i z praktického důvodu, že s ním mohla hovořit jazykem Adeshů. Gila, která se poslední dobou od své paní nehnula ani na krok a jejíž péče už začínala Parsu obtěžovat, tak nemohla poslouchat, o čem se spolu baví. Bylo zrovna po poledni, když se opět objevil po jejím boku.

Parsa se na něj přívětivě usmála. „Nila ré shi, Ekrame. Jak bylo na obhlídce? Prý jsme už jen den pochodu od Mes Azatu. Je to pravda?“

Mladý válečník se usmál. „A ré shi, princezno.“ Od té doby, co se dozvěděl, že pochází z královského rodu, ji tak oslovoval.

Parsa se zapýřila a odpověděla: „Už jsem tě prosila, pane, abys mě tak neoslovoval. Kdy budeme v Mes Azatu?“

„Omlouvám se, ale Kersam Eghyan si to přeje. Podle Yaoda, který vede čelo karavany, bychom prý zítra po poledni měli spatřit věže pevnosti.“

„Už jsme tedy opustili území Tiřiných ok? Mám pocit, že dnes jsem už nikde v okolí žádná jezera neviděla.“

„Prý ještě ne, ale dnes večer už podle Yaoda budeme mimo nebezpečné území tekutých písků.“

„To je dobře. Slyšel jsi pověsti o síl sulúkovi?“ zeptala se zvědavě Parsa.

Ekram přikývl. „Kdo by je neslyšel. Poslední dny, co se pohybujeme po této stezce, nogaimští průvodci večer o ničem jiném nemluví. Ale sám nevím, kolik je na tom pravdy a nakolik jsou to jen báchorky.“

„Víš, jak se vůdce karavany vyhýbá nebezpečným místům s tekutými písky?“ zeptala se zvědavě Parsa.

Ekram musel zkrotit svého hřebce, kterého něco poplašilo. Ekram se k němu sklonil, hladil jej po krku a mluvil na něj: „No tak Shaktare, starý brachu, co je? Něco jsi ucítil?“

Parsa se na něj usmála. „Mluvíš se svým koněm? To je pěkné.“

„Mám jej už tři roky. Prošel se mnou několik bitev a několikrát mi zachránil život. Je to víc než kůň, je to přítel a rozumí mi stejně jako i já jemu.“

„Co ti říká právě teď?“

„A to se mě ptá ta, o které se v karavaně šeptem povídá, že je ayasuna, vědma a čarodějka?“

„Nevěř všemu, co se šeptá. Tak co říká?“

„Něco divného je ve vzduchu, ale nezná to, a proto je z toho neklidný,“ odpověděl Ekram.

„Že by cítil síl sulúka?“ řekla žertem Parsa.

„Kdo ví, pravdou je, že toho jsme spolu ještě nepotkali,“ odvětil stejně pobaveným tónem Ekram. „Ještě k těm pískům. Yaod mi říkal, že v této oblasti se člověk musí pohybovat po skále, nikdy nesmí sejít do míst, kde je hluboký písek. Tam člověk nikdy neví.“

„Ale teď taky jdeme po písku,“ namítla Parsa.

„Podívej,“ řekl Ekram, jednou rukou se chytil za hrušku sedla a spustil se na stranu tak, že dosáhl rukou na zem. Odhrábl rukou vrstvu písku silnou jak dlaň a pod ní uviděla Parsa skalnaté podloží. Ekram se znovu přitáhl za hrušku sedla a opět se posadil. Chvilí jeli vedle sebe mlčky, až ticho Ekram po chvíli přerušil.

„Řekni, Parso, jsi skutečně ayasuna?“

„Trápí tě to?“

„Zvědavost trápí všechny v karavaně. Ale mě možná z jiného důvodu než ostatní. Potřeboval bych poradit,“ řekl Ekram váhavě.

Parsa vytušila, že Ekram chce mluvit o něčem důležitém, a aby jej nevyplašila, odvedla na chvíli řeč jinam: „Prý jsi byl na nogaimském dvoře rádcem samotného vladaře? Slyšela jsem, že ses také dvořil nogaimské princezně? Na rozdíl ode mne to byla skutečná princezna. Je to pravda?“

Ekram přikývl a nepříliš ochotně odpověděl: „Měl jsem blízko k shaadarovi i jeho sestře. Ale je to uzavřený příběh, nechci o něm hovořit.“

Parsa pokrčila rameny. „Dobrá, a o čem tedy? Možná bych ti dokázala pomoci. O co se jedná?“

„Nevím, jestli o tom mám mluvit...“

„To záleží jen na tobě,“ předstírala Parsa nezájem.

„Možná jsi slyšela, že jsem byl svědkem smrti posledního shaadara...“

„Ano, něco jsem zaslechla. Prý to bylo stejné i s jeho sestrou. Bylo to bolestné?“

Ekram hned neodpověděl, otočil hlavu na opačnou stranu, potom poplácal po krku svého hřebce a tiše, téměř neslyšně odpověděl: „Měl jsem ji rád. Víc než vlastní život. Ale nechci mluvit o jejím skonu, ale o shaadarově smrti.“

Parsa chápavě přikývla. „Rozumím, taky jsem ztratila své blízké. Povědej. Poslouchám.“

„Byl jsem u něj, když ho nayersan zabil otrávenou jehlou. Než vydechl naposled, dal mi do ruky takový zvláštní předmět, nevím, na co to je. Ale rozhodně je moc zvláštní. Nevím si s ním rady. Jestli jsi skutečně ayasuna, možná budeš vědět...“ Ekram se na Parsu tázavě podíval.

Ta měla pocit, že se jí zmocnila horečka. Její intuice jí napověděla, o co by se mohlo jednat. Měla co dělat, aby se ovládla.

„Dal ti to, nebo...?“

Ekram rozpačitě přikývl. „Než vydechl naposled, vložil mi to do ruky a stačil říct jenom »Taahir«. Tak se jmenuje jeho bratr. V tom chaosu, který na královském dvoře vypukl po jeho smrti, jsme s Kersamem museli co nejrychleji odjet. Asi jsem to měl předat jemu. Ale jak, když ho předtím shaadar poslal do vyhnanství až do Bishy? V tom zmatku nebyl vůbec na nic čas...“

„Máš ten předmět u sebe?“

„Stále. Nedal jsem ho z ruky.“

„Víš o něm Kersam?“

Ekram zavrtěl hlavou. „Víš, Parso, jsme s Kersamem přátelé, ale vím, že jeho přátelství končí tam, kde začínají zájmy Gî nâatu. Já mám zvláštní pocit, že ten předmět

je něco víc než obyčejný šperk.“

„Kersamovi ses nesvěřil, a mě ano, i když se známe jen dva dny?“ otázala se zvědavě Parsa.

„No, ono je to ještě trochu jinak. Měl jsem sen o ženě, vědmě.“

Parsa se na Ekrama pátravě podívala. Že by byl také sínpar, Pán síly, jako Tabeshové z Khadornu? Něco jí však říkalo, že Ekramova síla nebo schopnosti jsou jiného druhu.

„Taky občas mívám sny, vídám v nich budoucnost,“ odpověděla neurčitě Parsa a obrátila svou pozornost do nitra, jako by se chtěla na něco zeptat. V tom okamžiku si uvědomila, že tam cítí varování, které si po dobu rozhovoru s Ekramem neuvědomila. Přeběhl jí mráz po zádech a úplně ztuhla. Ekram si uvědomil změnu jejího výrazu a překvapeně se zeptal: „Něco se děje?“

Zbledlá Parsa přikývla. „Je tady! Tady někde blízko. Moc blízko.“

Shaktar, jako by chtěl potvrdit Parsina slova, poskočil a nervózně zafrkal. Ekram jej začal uklidňovat a neklidně se na Parsu podíval.

„Kdo je tady?“

Parsina odpověď jej přibila do sedla. „Síl sulúk!“

„Písečný červ? Tady? Vždyť jedeme po skalním hřbetu.“

Jen to dořekl, všiml si, že čelo karavany již sestupuje do dlouhého úvalu vyplněného písečnými dunami, který byl možná půl míle široký. Uviděla to i Parsa a chytila ho za ruku. „Je tam!“ ukázala do údolí, kam směřovalo čelo karavany. „Tam nesmíme, Ekrame. Musíš je zastavit!“

Ekram se na ni podíval a okamžik to vypadalo, že se chce na něco zeptat, ale pak divoce pobídl koně. Čelo karavany zastihl těsně před vstupem do pásma dun. Parsa viděla, jak divoce gestikuluje a něco vysvětluje. Trvalo to hodnou chvíli, ale potom se čelo karavany dalo znovu do pochodu.

„U Lathana, to ne!“ vykřikla a pobídla svou hnědku, aby dojela k Ekramovi a ostatním velmožům, kteří spolu s Kersamem stáli na okraji pásma dun a sledovali, jak si čelo karavany pomalu razí cestu vpřed.

Ekram se na ni otočil a s pokrčením ramen řekl: „Odmítli mě poslechnout. Tady prý síl sulúka nikdy nikdo nespatrił.“

Kersam Eghyan, který Ekrama slyšel, se otočil a podíval se na Parsu s lehkou ironií v očích: „My vám věříme, Parso Goni. Nemusíte mé muže strašit, abychom uvěřili, že jste ayasuna.“

„Já vás nestraším,“ odpověděla stísněně Parsa a její vnitřní pocit hrozby dostoupil vrcholu. Shaktar se začal vzpínat a plašit se začali i koně dalších velmožů. Bylo vidět, jak se souvislá řada jezdců a zvířat před nimi rozpadla, protože koně se začali plašit. Potom se ozval výkřik, po kterém Kersamovi jeho ironický úsměv ztuhl na tváři.

„Síl sulúk! Prchejte!“

Čelo karavany, které již bylo téměř v polovině úvalu, se otočilo a jezdci začali pobízet svá zvířata k návratu. A potom se to stalo. V písku se otevřel otvor, který vypadal jako vodní vír. Do něj se pak zřítilo několik jezdců i s koňmi. Asi dvě stě sáhů od nich se z vířícího písku vynořila ohybná hlava, která se zvedla do výše deseti stop.

Několik koní i s jezdci, kteří se při svém zběsilém útěku řítili kolem, padlo jako podřatých. Těla lidí i koní začala pomalu mizet v pohyblivém písku. Ovšem v prostoru písečných dun se pořád pohybovaly více jak tři tucty jezdců, kteří se zoufale snažili dostat se z oblasti tekutého písku na pevný skalní hřbet. Mezi nimi a spásným skalním podkladem však byly pohyblivé písky a síl sulúk.

„Ty už nikdo nezachrání,“ zaslechla Parsa jednoho z velmožů. Jezdci kolem nich začali otáčet své koně a ustupovat na vrchol srázu. Vtom prolétlo Parse hlavou: Teď nebo nikdy! Obrátila se k Ekramovi. „Dej mi ten předmět!“

Ekram nechápavě otevřel oči a zavrtěl hlavou. Nechápal, co po něm chce.

„Ten předmět, co jsi o něm před chvílí mluvil. Co jsi dostal od shaadara. Tak dělej!“ Poznání mu svítilo v očích, ale bylo vidět, jak se zdráhá uposlechnout.

Parsa se mu podívala do očí a pevně řekla: „Jinak všichni zemřou. Všichni. Jsem ayasuna! Víím, jak je zachránit!“

Ekram zpod kazajky váhavě vytáhl zvláštní předmět a podal jí ho. Parsa si ho vzala do ruky. Válec z křišťálu, na jehož okrajích byly nasazené zdobené hlavy z podivného stříbřitého kovu, uprostřed válce trčel hrot.

„U všech bohů, jak se s tím zachází?“ povzdechla si v duchu. Uchopila jej nejdříve do pravé a potom do levé ruky. Sevřela prsty. Ucítla jemné brnění v levé paži od prstů až po rameno. To bude ono. Pobídla hnědku. Klisna se, ač nerada, podřídila vůli své paní.

„Co to dělá? Zbláznila se? Vždyť ji zabije!“ ozvaly se výkřiky jezdců kolem Kersama, z nichž nikdo nebyl svědkem jejího rozhovoru s Ekramem. Někteří zarazili své koně a nechápavě sledovali Parsino jednání. Hnědka se začala vzpínat a odmítala jít dál. Parsa ji sevřela kolena a záměřila levou ruku na hnědčinu hlavu. Ucítla lupnutí, jako by něco povolilo, a vtom si uvědomila, že je svým vědomím v koňské hlavě.

„Klid. Jen klid, bude to dobré. Věř mi! Tvá paní to zvládne. Musíš mi pomoci! Prosím!“ uklidňovala hnědku.

Zvíře se během okamžiku skutečně zklidnilo a opět začalo poslouchat její pokyny. Úspěch Parsu povzbudil. Zastavila hnědku asi devadesát stop od ohyzdného vlnícího se těla. Namířila na něj svou levou pěst. Opět to samé, jako by praskla neviditelná blána, a uvědomila si, že je v červí hlavě. Překvapilo ji však, že zde nenacházela žádné pocity tak jako před okamžikem u své klisny, kde cítila strach a děs. Zde nebylo nic, žádná agrese, žádný strach. Nic čeho by se mohla chytit. Jak má to tělo ovládnout? Potom si uvědomila, že někde hluboko vnímá primitivní instinkt, který tělo nutí opustit přirozené prostředí.

Chybí mu voda!

To je ono! Dostal se do míst, kde je málo vody, zabloudil. V duchu se snažila rychle zorientovat, kde naposledy viděla nějaké Tiřino oko. Potom si vzpomněla. Vší silou své představivosti se snažila tomu primitivnímu vědomí vnutit představu vody a jejího umístění.

Z bezpečí skalního ostrohu, odkud ji sledoval zbytek karavany, byla ta scéna naprosto fascinující. Parsa seděla na koni, který se ani v blízkosti toho odporného tvora z nepochopitelných důvodů neplašil, a měla na síl sulúka namířenou levou ruku. Ohyzdný tvor ztuhl, jako by v tom okamžiku zkameněl. Po chvíli se jeho tělo začalo pomalu nořit do písku, až v něm zmizelo docela. Ještě nějakou dobu bylo možno vidět, jak se písek pohybuje a kopíruje pohyby mohutného těla kdesi v jeho hloubi. I to však po chvíli ustalo.

Za jezdci se ozval frenetický ženský křik.

„Je to ayasuna! Já jsem to říkala. Má paní je největší ayasuna, jakou kdy Dar Síl-haad viděl!“

To byla Gila, která vše sledovala z návrší a nedokázala ovládnout své emoce. K ní se okamžitě přidaly další nadšené hlasy: „Ayasuna. Ať žije ayasuna! Ayasuna zkrotila síl sulúka!“

Parsa však nic z toho nevnímala a v úžasu hleděla na předmět ve své dlani. Už nebylo pochyb, dívala se na ilmentur. Magický předmět z dávné minulosti vystoupil z pověstí a zhmotnil se přímo na její otevřené dlani. Kouzelný talisman dávného reka Ghilnogana. Dívala se na nejprísneji střežené tajemství nogaimských shaadarů.

Připadalo jí to jako sen. V tom samém okamžiku pocítila obrovskou touhu ten předmět vlastnit. Mít ho jen pro sebe. Ohlédla se a uviděla Ekrama, jak sedí na svém hřebci a s nevěřicným úžasem v očích ji sleduje.

Její tvář přelétl nepěkný úšklebek. Copak je to nějaký problém? Vždyť si to stačí jen přát. Pevně sevřela ilmentur v prstech levé ruky, pravou zatáhla za uzdu, aby hnědku otočila, a patami ji pobídla k návratu. Když pomalu klusala zpět, zvedla levici. Zdálky to vypadalo, jako by chtěla zamávat členům karavany, kteří ji nadšeně zdravili. Ve skutečnosti však ruku namířila na Ekrama a hlavou jí běžela jediná, stále dokola se opakující věta.

„Ekrame, přeji si, abys mi ho daroval a to teď hned!“

